

Důvod k oslavě

Bylo to roku 392 po Kristu, kdy císař římské říše pod vlivem křesťanství definitivně rozhodl o zavedení neděle jako státem garantovaného svátečního dne. Červená barva v kalendáři dodnes tiše připomíná, že by tomu tak mělo být i v našem současném světě. Proč je vlastně tento den tak významný? Může za to jedinečná událost, která změnila běh světa. Ježíš Kristus, člověk plný moudrosti, laskavosti a moci Boží, byl při vykonstruovaném soudním procesu vydán k ukřižování, byl pohřben za hradbami Jeruzaléma a jeho hrob vytesaný ve skále nepřetržitě hlídali vojáci. Přesto se k úžasu všech přítomných ukázal třetí den po své smrti živý mezi učedníky, jedl s nimi a předal jim Ducha Svatého. Bylo to právě v neděli – později nazvanou „den Páně“ (Zj 1,10). Očití svědkové Ježíšova zmrtvýchvstání se počítají minimálně na stovky a není možné, že by šlo o davovou psychózu. K setkání s Pánem, jehož oslavené tělo si uchovalo stopy po hřebech, docházelo vždy z jeho iniciativy, a tudíž neplánovaně. Většinou to bylo v malých skupinkách, které se pak mezi sebou předháněly v neohroženém vyprávění o vítězství života nad smrtí.

Nastává vzácný čas velikonočních svátků. My křesťané, budeme opět při obřadech Svatého týdne procházet s Ježíšem poslední hodiny jeho života na této zemi, abychom se o velikonoční neděli – za obnoveného hlaholu zvonů – setkali s Tím, který žije v nebi a připravuje nám tam u Boha místo. V letošním Roce biřmování by naší pozornosti neměl uniknout především význam daru Ducha Svatého, který je plodem Kristovy velikonoční oběti. Už během Poslední večere řekl Ježíš apoštolům jasně, že nadešel čas, aby je dál vedl někdo jiný: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám“ (Jan 16,7). Ježíš si byl také vědom toho, že dokud v sobě člověk nemá Ducha Svatého, nikdy srdcem nepronikne ke skutečnému smyslu Písma a jeho učení. Snadno by se tak pro něho mohlo stát i prolítí Kristovy drahocenné krve zbytečným a jeho místo v nebi zůstat prázdným, protože „neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího“ (Jan 3,18). Ježíš stále touží po vyhlí Ducha Svatého do našich srdcí. Byl dokonce ochoten pro tento vznešený cíl podstoupit ta nejkrutější muka, která jeho doba znala. Vrcholná chvíle Ježíšova života přišla, když zcela vyčerpán zvolal na kříži: „Žízním.“ Pak sklonil hlavu a pro dobro budoucích generací „odevzdal Ducha“ (Jan 19,30). Kdo z vás, milý čtenáři, pocítí zájem o účast na velikonočních obřadech, bude v našem kostele srdečně vítán.

Žehná vám otec Tomáš

Pan kostelník se představuje

Sedávej, panenko, v koutě, jsi-li hodná – najdou tě! Dámy prominou, ale nic jiného mě nenapadlo, právě než toto pořekadlo, poté, když jsem byl požádán, abych napsal něco o tom, co obnáší funkce kostelníka, od kdy ji dělám, jak jsem k ní vlastně přišel atd. Ještě že tak, řekl jsem si, protože psát o kostelníkovi – to ano, psát o sobě – to se mně z duše protiví, i když v tomto případě se tomu asi tak úplně nevyhnu.

Ty otázky jsem uvedl trochu zpřeházeně, a tak začnu pěkně od Adama, vlastně od pana arcibiskupa Graubnera, který v úvodu ke knížce „Kostelník“ píše: „Služba kostelníka je posvátná, neboť on je strážcem a správcem svatého místa, Božího domu, shromaždištěm Božího lidu. Sem přicházíme, abychom se s ním setkali na místě, kde přebývá zvláštním způsobem v Eucharistii. Aby se pro kostelníka nestal kostel jen pracovištěm, musí pro něj být místem modlitby. Jeho první kroky proto směřují ke svatostánku. Tam se pokaždé hlásí do služby svého Pána. Tam buduje osobní vztah s Božským Přítelem, tam čerpá motivaci pro svou službu, která není možná bez duchovního a svátostného života. Je si vědom toho, že i mimo službu, ať už doma, či na veřejnosti, je viděn jako člověk blízký Bohu a v jistém smyslu jako reprezentant církve.“ S těmito slovy se plně ztotožňuji, a tím také odpovídám na většinu výše uvedených otázek.

Nicméně moje začátky v této službě měly sklon spíše k dramatickosti než k idyle. Když v roce 1996 onemocněl kostelník pan Ludvík Němec a nemohl již svou službu zastávat, začal se náš tehdejší duchovní otec Janíček ohlížet po jeho nástupci. Po určitých náznacích, že by se mohlo jednat o moji osobu, se jednou stalo, že mě – nic netušícího – po večerní mši svaté zamknul v kostele. Úniku nebylo. Posléze jsem se dozvěděl, že mě tam zamknul prý proto, abych se tam modlil a konečně přišel na to, že mám dělat toho kostelníka. „A akorát ho dělat nebudu,“ řekl jsem si. No vidíte, a přece ho dělám! Tuto službu jsem převzal o Velikonočních 1997, tehdy spolu s panem Pavlem Štefanem. Úplně první naše společná činnost byla ta, když jsme chtěli na věčných hodinách nastavit letní čas. Nevěděli jsme ovšem, jak na to, a tak náš zásah dopadl pro hodinový

stroj málem těžko napravitelnou katastrofou. Ale Duch svatý vane, kam chce, a jeho závan pomohl i nám a vše se nakonec podařilo. V té době mě ve všední den někdy zastoupila paní Marie Laichmanová. To většinou tehdy, když jsem kvůli práci v zaměstnání nestihl do kostela vůbec přijít, anebo přijít včas.

Začaly běžné, ovšem pro mě nezvyklé, povinnosti: Zavčas odemknout kostel, připravit vše ke mši svaté, to znamená vodu, víno, hostie, příslušné liturgické knihy, zazvonit – což znamená ve všední den v sakristii pouze otočit knoflíkem – v neděli však vyjít několik desítek schodů na věž a pak pořádně zabrat za lano a zvonit. V létě se pořádně zpotit a v zimě příjemně zahřát. Zvonit mě již několik roků pomáhá Josef Rozsypal – mladík z řad ministrantů. Zde jsem popsal jen tu nejdůležitější činnost kostelníka – přípravu na mši svatou.

Jsou však i jiná liturgická dění v kostele, a ta vyžadují svou specifickou přípravu, která je náročnější právě v tom, že není běžná. Je samozřejmé, že vše je nutno předem domluvit s

knězem. Služba kostelníka zahrnuje také péči o jednotlivá zařízení kostela i v době mimo liturgii. Jedná se např. o výměnu špatných žárovek, pravidelné doplňování svcenené vody do kropenek, dohlížet na dostatečnou zásobu hostií, mešního vína, kadidla, svící atd. V neposlední řadě dbát o údržbu a přesný chod věžních hodin. Mohlo by se zdát, že je toho hodně, ale i v této službě platí především Kristovo ujištění: „Mé jho je sladké a břemeno lehké“.

Josef Coufal

„Ach, ti neřádi jedni“

Probouzející se jaro, radost, veselí a také trocha té klukovské rozpustilosti, to vše k Velikonocům patří. A právě o těch klukovinách hovoří následující dva příběhy.

Příběh první: Bílá sobota ráno. V kostele probíhá výstav a adorace Nejsv. svátosti v Božím hrobě. Ministranti vkleče drží stráž. Střídají se ve dvojicích po půl hodinách. Jenže, jak to bývá, někteří jsou nedochvilní, a tak ti předchozí musejí zůstat o chvíli déle. Hádají se. Už se to nedá vydržet. Zasahuje pan farář a umísťuje do Božího hrobu hodiny – budík. Avšak, ouha – budík jde o pět minut napřed. To se klukům též nelíbí – musí se s tím něco udělat. Jeden z nich, jsa poučen od rodičů, že se ručičky hodin nesmějí posouvat dozadu, aby se hodiny nepoškodily, točí ručičkami o celých dvanáct hodin dopředu, a tak se stane, že přejede šestou hodinu – a do rozjímavého ticha kostela se ozve ohlušující řinkot budíku. Přítomní adorátoři, a nebylo jich málo, jsou zděšení. „Co to tam zase ti neřádi vevádíjó,“ ozve se po chvíli odněkud z lavice. Následuje žalování babiček panu farář. Ten však, s nadhledem jemu vlastním, jedné z nejvíce rozzlobených říká: „Ale, babičko, já když vím, že mně ráno zazvoní budík o pět minut dříve, tak si ještě rád chvíli schrupnu a pak je z toho hned čtvrt hodina. Budte ráda, že teď už nepřijdu do kostela pozdě, když mně ti kluci ten čas tak pěkně, i když s ráumem, spravili.“

Příběh druhý: Je neděle odpoledne. V sakristii se připravuje odpolední svátostné požehnání, které se, jak známo, nemůže obejít bez kadidla. Nejprve je třeba venku u sakristie pořádně rozfofrovat rozzhavené dřevěné uhlí. Toho se sotva desetiletí kluci

vždy rádi ujímají – a což teprve kouř, ten je zajímavá ještě víc. Chtělo by to pořádně zadymit – napadne jednoho. Jenže čím? Kadidlových zrn by rozhodně bylo škoda. Co teď s tím? Žádný problém! Vždyť co malý kluk, to chytrá hlavička, a tak dobrý nápad je zde: Co tak nasypat do kelímku s rozzhaveným uhlím vosk?! To se také stalo a celá tato směs se i s kelímkem vsunula – kam jinam – než do okapové roury kostela. A že ta má výborný tah, to přece ví každý. Za chvíli se z okapu u střechy vyvalilo tolik kouře, jako když ve Vatikánu oznamují z komínku Sixtinské kaple úspěšnou volbu papeže! No, a když se to tak dařilo, bylo přiloženo ještě více – vosku!

Panímámy jdoucí na požehnání lamentovaly, že hoří kostel. A v tom kostelník volá: „Kluci, jde se k oltáři!“ Následná překotná snaha udušit kouř nebyla zcela úspěšná, a tak se při okuřování Nejsv. svátosti kostel naplnil směsí kadidlové vůně – té miň, a čpavého dýmu z parafínu – toho víc. Lidé se dusili a místo nábožného zpěvu zněl spíše kašel. Dovedete si jistě představit, vážení čtenáři, to hrobové ticho, které po příchodu do sakristie po skončení pobožnosti nastalo. Přetnul je až pan farář, když se obrátil na kostelníka se slovy: „Co jste to dnes do té kadidelnice nasypal?“ Kluci už na nic nečekali a rychle pádili domů.

Nikdy se již nedozvěděli, jak si to kostelník s panem farářem vyříkali. Nutno dodat, že oba příběhy se odehrály před více než padesáti roky, takže případná podobnost s dnešními hodnými kluky u oltáře je téměř nemožná.

Josef Coufal

Postní almužna - projev lásky

Velice často se dnes setkáváme s tím, že naše děti touží po drahých věcech – po nejnovějším typu mobilu, super výkonném počítači, plazmové televizi, MP3 a dalších vymoženostech dnešní doby. My jim raději jejich přání hned plníme a nějakou tu drahou věc koupíme, abychom se vyhnuli nepřijemné situaci, že pouze naše dítě onu vytuženou věc nemá, když všichni ostatní ve třídě (ve škole) ji mají. Víme ale, že ekonomická a sociální úroveň naší země zdaleka není totožná s jinými státy nebo světadily. Na této planetě žijí lidé a děti, které si o vlastním mobilu či

počítači mohou nechat jen zdát a které žijí v nepředstavitelné bídě a chudobě. K takovým oblastem patří například Haiti – země beznaděje, která je považována za nejchudší stát západní polokoule. Haiti leží na ostrově Hispaniola v Karibiku (cca 100km od Kuby). Celých 80% obyvatel (z celkového počtu kolem 10 mil.) žije pod hranicí chudoby a více než polovina Haitanů je negramotných. Haiti trpí nedostatkem pitné vody. Mnoho lidí proto pije vodu znečištěnou, a pokud ani tu nemají, vydávají se pro pitnou vodu téměř každý den do vzdálených oblastí a stráví tak třeba i půl dne na cestě. Haiti postrádá systém vzdělávacích zařízení, škol, potýká se s nestabilní ekonomickou, politickou a bezpečnostní situací v zemi. Za pozitivní můžeme považovat tu skutečnost, že zhruba 80% Haitanů se hlásí ke katolické církvi, tedy že i přes těžké životní podmínky hledá oporu v Boží lásce a Boží pomoci.

V současné době vzniká mnoho projektů, které si kladou za cíl pomáhat chudým lidem na Haiti, a přispět tak ke zlepšení jejich životních podmínek. K takovým patří projekt Adopce na dálku Arcidiecézní charity Olomouc, který již mnoho let podporuje chudé děti nejen na Haiti, ale i v dalších rozvojových zemích.

Naše farnost se k tomuto projektu před několika lety připojila a adoptovala si z Haiti dívku, která se jmenuje Dieujuste Phara. Charita Olomouc pravidelně informuje adoptivní rodiče, tedy i naši farnost, jak se jejich adoptovanému dítěti daří. Z dopisu, poslaného 8. 12. 2011, víme, že nejen naše adoptovaná dívka, ale i další adoptované děti mohou díky finanční podpoře navštěvovat základní a dále pak střední školu, mohou se tedy vzdělávat a zajistit si tak snad lepší budoucnost než děti negramotné. Dětem jsou z finančních darů zaplaceny pomůcky do školy, aktovky, sešity, učebnice, školní uniformy a také učitelé, kteří se dětem intenzivně věnují. Děti projevíly touhu učit se vedle francouzštiny a kreolštiny také angličtinu a pravidelně se také účastní počítačového kurzu. Děti touží po vzdělání a váží si ho a (na rozdíl od některých českých dětí) do školy chodí velice rády. Doma nemají vhodné podmínky ke studiu, nemají svůj psací stůl, ani pokoj, kde by se mohly učit. Ve škole se dovídají o tom, že ve vyspělých zemích mají děti mobilní telefony, počítače a také spoustu hraček. Haitské děti po těchto věcech netouží,

jsou vědně za pitnou vodu, jídlo a vzdělání a také za obětavost a štědrost adoptivních rodičů. Můžeme říci, že právě oni jsou blahoslavení chudí v duchu, o kterých mluví Ježíš v Novém zákoně, a že nás předejdou do Božího království. Haitské děti se netrápí tím, co jim chybí a co nemají, ale radují se z toho „mála“, které je jim dopřáno.

Pokusme se v postní době projevit ještě více svoji štědrost a podpořme projekt Adopce na dálku a tím i naši adoptovanou dívku. Jedním ze způsobů pomoci je tzv. postní almužna. Věřící si mohou během postní doby něco odepřít a ušetřené peníze vhodit do pokladničky, kterou pak na konci postní doby přinesou zpátky do kostela. Peníze z pokladniček jsou použity na pomoc potřebným. Naše farnost se rozhodla, že je letos využije v rámci adopce na dálku právě pro naši adoptovanou holčičku.

Na závěr připojuji slova otce arcibiskupa Jana Graubnera: „Snaha vyjít ze sebe a žít pro Boha a pro druhé nemůže zůstat jen v citu či myšlence, proto konkrétní odepření si nějakého mlsání, jídla či zážitků tělo musí pocítit. Odřeknutí si a šetření pak má smysl, když prospěje druhému, který pomoc potřebuje. Postní almužna pomáhá tomu, kdo se do ní zapojuje, pomáhá vládnout jeho duchu nad tělem. Pro ty, kterým pomáhá, je projevem lásky.“

Markéta Houdková

Víkendový pobyt ve Valašských Kloboukách

aneb Rytíři ve Valašském království

Na pobyt se přihlásilo 19 dětí, z toho 5 nám bohužel onemocnělo, ale přihlásil se navíc také jeden dobrovolník Honza, který jel s námi poprvé. Cestovali jsme společně, a to pomocí železného koně (vlakem). Cesta byla dlouhá, ale nám to vůbec nevadilo, ba naopak máme z cesty spoustu zážitků. Taková cesta v kupě je někdy opravdu zábavná a seznámíte se i s jinými lidmi. A tak nám to ubíhalo celkem rychle. Konečně, když jsme dojeli do Valašských Klobouk, zajiskřili nám oči, uviděli jsme totiž sníh. Už jsme se nemohli dočkat první koulavačky. Jenže poté, co jsme zjistili, že z vlaku musíme jít pěšky a Vendula zapoměla

mapu města, nás ten smích trochu přešel. Prý nás čekala cesta dlouhá asi 3 km, batohy jsme měli těžké a do Klobouk jsme přijeli večer. Ale jak už to bývá v každé pohádce, vše zlé se v dobré obrátí a každá pohádka má svého

některí nepochopili, že jsou to obětní dary a již se málem do toho pustili. Naštěstí kaplan všechny zavčas zarazil. Další velké zjištění bylo to, že v kostele je teplo!!! Po mši svatě nás na faru ubytoval místní kaplan a naše putování po

kouzelného dědečka, tak i my jsme měli kouzelníky a hned 3. První byla kouzelná tetička v podobě Aničky Jahodové, druhý byl kouzelný dědeček v podobě Karla Jahody se svým kouzelným povozem a třetí kouzelník byl pocestný. Kája s Aničkou nám vzali batohy. Konečně jsme dorazili, jenže fara, kde jsme měli

Valašském království mohlo začít. První, čeho jsme si všichni všimli, byl stolní fotbálek, na kterém jsme trávili chvíle svého volného času a od kterého nás pořád odháněli. Vybílili jsme se a šli jsme si prohlédnout celou faru od přízemí až po podkroví, než na nás Vendula zavolala, ať si vezmeme svoji večeri a jdeme se navečeřet.

spát, byla zamčená. Byl večer, byla zima, jen v kostele se ještě svítilo. Rozhodli jsme se, že se půjdeme pomodlit za šťastný příjezd a přitom jsme zjistili, že právě probíhá mše svatá, a tak jsme se jí zúčastnili. Překvapilo nás, že každý jsme dostali hrozen vína a zrnko obilí. No

Pak nás poslali spát a vedoucí šli hrát poker. Noc nebyla dlouhá. Jen co se rozednilo, tak někteří z nás ucítili mokrý hadr na tváři. Hádejte, kdo to asi byl? Nikdo jiný než Vendula. Po nemilém probuzení nás čekaly k snídani povídkové a tvarohové vdolky od

Štafů. Když jsme se pustili do vdolků a do ostatních buchet, co nám rodiče nabalili, tak za námi přijel otec Tomáš. Hned po snídani vyhlásili vedoucí stav mumie, což znamená, že jsme se nesměli 5 minut hýbat ani mluvit a kdo to porušil, tak mu vedoucí namaloval něco na tvář. Pro pár jedinců to byl asi velmi těžký úkol, protože měli pomalovaný celý obličej. Potom jsme se šli podívat na farní zahradu, kde pro nás připravili hry - například hutututu, běhání ve směžných cestičkách a hlavně koulovačku, i otec Tomáš se zapojil a pěkně jsme ho zkoulovali. No sníh jsme měli všichni všude, a proto nám nic jiné nezbylo než jít na faru a začít sušit. Pak nás zavolala Liduška Navrátilová z kuchyně na vynikající rizoto: „Jen Liduško prosím tě příště míň hrášku J“ . Prý aby se nám lépe trávilo, tak byl znovu vyhlášen stav mumie. Protože začala postní doba, tak jsme společně s Vendulou a otcem Tomášem připravili křížovou cestu. Všechna zastavení jsme si rozdělili tak, že každý dostal jedno. Otec Tomáš nám poradil figl, jak si zapamatovat křížovou cestu, kterou jsme se šli společně pomodlit do kostela. Obrázky, které jsme namalovali ke křížové cestě, můžete vidět při křížové cestě dětí. Hrozně rychle nám to uteklo a my se museli rozloučit s o. Tomášem a Lidou Štafovou. Škoda, že jsme měli mokré boty, protože pro nás měli vedoucí nachystanou noční hru, ale to nevadí, jelikož měli v záloze spoustu dalších her. Společně jsme se pomodlili, popřáli si dobrou noc a vedoucí nám dali ještě hodinu k dobru, kterou jsme přetáhli a využili, ale i přesto jsme byli pořád pod kontrolou. V neděli jsme šli na mši. Kostel byl úplně plný a to už byla druhá mše. Po mši svaté jsme na faře uklidili svůj nepořádek a sbalili jsme se. Pak následoval poslední oběd a zase domů, ale tentokrát se nám zdálo, že cesta uběhla rychleji. Na tvářích šlo vidět, že se nikomu nechce domů.

JSME OPRAVDU DOBRÁ PARTA. TAK PŘÍSTĚ
AHOOOOOOOOOOOOJJ

Metoděj IV. a Vendula I.

„Mnoho bylo mých plánů, všechny však byly podmíněny vůlí Boží...“

Kdo byl onen mladý kněz, jehož jméno se dostává do povědomí široké veřejnosti jako jméno novodobého mučedníka? Život jeho vrstevníků právě vrcholil, Jan Bula jej však musel nedobrovolně ukončit. Zemřel ve svých nedožitých třiceti dvou letech.

Pocházel z prosté železničářské rodiny, dětství prožil ve vesnici Lukov na Třebíčsku. Zde chodil do obecné školy a poté navštěvoval gymnázium v nedalekých Moravských Budějovicích. Postupně v něm uzrála touha stát se knězem – jako sám řekl tatínkovi – „protože to bylo potřeba“. Těsně po válce, 29. července 1945 byl vysvěcen na kněze a primiční mši sloužil v rodném Lukově. Pracoval jako administrátor ve farnosti Rokytnice nad Rokytnou. Účastnil se dění v obci, působil v obecní samosprávě, pomáhal při akcích Orla, také věčelařil a rád maloval přírodu. Byl veselý a dobrosrdečně povahy. Své povolání měl rád a snad protože pocházel ze skromných poměrů, byl blízký lidem a ti ho měli rádi. Rozdával radost, lásku a naději a hlavně se věnoval mládeži, jejíž víru v nepříznivé době upevňoval. Horlivý, poctivý a věrný kněz se stal „nepohodlným“.

V únoru 1951 Jana Bulu kontaktoval bývalý spolužák z gymnázia Ladislav Malý, který se vydával za agenta tajné americké služby, a pověřil Bulu spoluorganizováním přechodu pražského arcibiskupa Berana do zahraničí. Na varování jiného kněze Bula žádost Malého odmítl a byl 30. dubna 1951 zatčen. O dva měsíce později byli v nedalekých Babicích zastřeleni funkcionáři místního národního výboru zřejmě odbojovou skupinou v čele s Ladislavem Malým. Tento „babický proces“ pravděpodobně naplánovala komunistická strana, aby zastrašila místní rolníky. Jan Bula byl obviněn z organizování činu a byl odsouzen k trestu smrti. Spolu s Bulou bylo v „babickém procesu“ obviněno celkem jedenáct osob, mezi nimi i další dva kněží F. Pařil a V. Drbola. Současní historikové zastávají názor, že celou akci odbojovou skupinou počínaje a

trojnásobnou vraždou konče zorganizovala sama StB s cílem zastrášení obyvatelstva v celém státě a zbavení se odpůrců režimu.

Proces se „skupinou Bula a spol.“ proběhl ve dnech 13. – 15. listopadu 1951 v Třebíči. V 70. letech byl na motivy „babického procesu“ natočen 10. díl seriálu Třicet případů majora Zemana s názvem Vrah se skrývá v poli. Seriál byl poplatný době a skutečnosti jsou v něm značně zkresleny. Kněz čekal na vykonání trestu až do jara 1952. Brzy ráno 20. května byl Jan Bula popraven oběšením. Po pádu komunismu roku 1990 bylo zahájeno kanonizační řízení. Zřejmě jej čeká blahorečení! Ke kanonizaci je třeba pověsti svátosti. Ta spočívá v tom, že kandidát blahorečení žil heroickým způsobem všechny křesťanské ctnosti, nebo se těší pověsti mučednické smrti, což je i případ Jana Buly.

Ve vězení, den před svou očekávanou smrtí, napsal Jan Bula několik dopisů – rodině, přátelům, známým. Nutno podotknout, že dopisy nebyly doručeny a byly zveřejněny až po pádu komunistického režimu. Mladý kněz „zřejmě ani netoužil po mučednictví a dalo mu hodně práce přijmout rozsudek smrti. Dopisy na rozloučenou však svědčí o vyrovnanosti, k jaké během posledních měsíců dozrál.“ [Mons. Jiří Mikulášek] Jeden ze svých posledních dopisů adresuje P. Cyrilu Bojanovskému, lukovskému faráři, v němž děkuje za duchovní vedení. Dopis je zároveň vyznáním hluboké víry a lásky k Bohu: „Pán Bůh mi vyměřil krátký život. Ale věřím, že nebyl nadarmo. Těší mne dnes, že jsem mu sloužil a že jsem Jeho služebníkem zůstal až do konce. Zítřka, až tento dopis dostanete, já už budu mít pomodlen svůj žalm

Nyní propouštíš Pane i Požehnaný. Děkuji Pánu Bohu za to!”

V dopise se též zmiňuje o svém křesťním patronu, Janu Křtiteli, s nímž se ztotožňuje: „Můj patron neměl delší život než já, a v jeho osudu je se mnou tolik společného.“ Jan Křtitel byl mučedníkem své doby. Jan Bula zřejmě viděl jakousi paralelu mezi jeho a svým životem ve spojení s koncem života ve vězení. Oba byli věznění pro Krista a oba byli popraveni – Jan Křtitel stětím a Jan Bula oběšením – s tím rozdílem, že Jan Bula o vykonání trestu věděl předem a na svou popravu čekal. Mladý kněz, jehož křesťním patronem byl mučedník, sám se stal mučedníkem.

Co asi musel kněz Jan prožívat po celou dobu očekávání výkonu trestu? Bezesporu musel projít mnoha vnitřními boji, o nichž se už nikdo z nás nedozví. Jeho dopisy jsou již jejich smířlivým výústěním. Krátké, věcné, definitivní. Nenajdeme v nich žádných pochyb o lásce kněze ke Kristu, o víře ve věčný život. Vše svěřuje do Božích rukou a sám se mu zcela odevzdává. Nejsou už pro něj důležité věci pozemské, kterých se dobrovolně vzdává v lásce a odevzdání se Bohu: „Mnoho bylo mých plánů, všechny však byly podmíněny vůlí Boží.“

Alžběta Skopalová

Křížová cesta

Třetí neděle postní byla pro senické farníky výjimečná a zvláštní. Křížová cesta, kterou se každou neděli modlíme ve farním kostele nebo

ve kapličky, proběhla v přírodě mezi poli a lesy. Přestože bylo velmi větrné počasí, sešli se lidé z okolí, za účasti kněží P. Tomáše a P. Norberta, u kříže na rozcestí ke Svaté vodě, aby se společně pomodlili tuto pobožnost. Bylo nám umožněno střídát se v nesení kříže. Jednotlivá zastavení vedla od zmíněného kříže na rozcestí přes Svatou vodu až na kopec nad kapličkou za místními staveními. Po ukončení pobožnosti jsme mohli uctít pannu Marii mariánskou písní u kapličky.

Velký dík patří rodině Ošťádalových, kteří křížovou cestu připravili.

Ludmila a Pavel Štefanovi

Velikonoční soutěž pro děti

Milé děti, máme tu pro vás velikonoční soutěž. Vaším úkolem je najít na obrázcích 12 rozdílů. Vypsání rozdílů i se jménem odevzdávejte otci Tomášovi do 29. dubna. Správní luštitelé mají možnost vyhrát pěknou odměnu.

Máme nový farní web

Milí seniři farníci, dostává se vám významného daru. Svět internetu bude ode dneška počítat i s vaší farností, a tím bude opět o mnoho bohatší. Slovo dalo slovo a je na světě internetový portál vaší farnosti. Mám tu čest se na tomto krásném díle spolupodílet jako dočasný webmaster. Zním celý záměr internetových stránek, které budou postupně vyrůstat před našima očima. Věřte mi, že jde o plán velmi kvalitní. Při své profesi mám za sebou více než padesát zhotovených webů různého zaměření, ale ještě nikdy jsem se nesetkal s tak kvalitní přípravou obsahu, jak je tomu u vašich stránek. Otec Tomáš s pastorační radou na struktuře webu pečlivě pracují a společně promyšlejí každou jeho kapitolu, snad i každý odkaz.

Možnosti, jak internet ve farnosti využívat je celá řada. Naprostou samozřejmostí je aktuální přehled bohoslužeb s ohláškami, který má tu výhodu, že je dostupný přímo z vaší domácnosti. Získáváte tak úžasnou pomoc, abyste neztratili kontakt se svou farností

, i když budete daleko, třeba i na dovolené na druhém konci světa. Webové stránky rovněž poslouží členům různých vašich společenství, usnadní komunikaci s mladší generací, nabídnou prostor ke sdílení textů i hodnotných fotografií z farních akcí. Kdo se bude vašimi internetovými stránkami procházet, časem nalezne kompletní přehled duchovní služby, kterou by mohl potřebovat a žádat, jak pro sebe tak pro své blízké. Nalezne odpovědi na otázky, které by sám možná ani nedokázal položit. Lidé v nouzi nebo těžké životní situaci naleznou radu, kam se mohou obrátit. Čeho si já osobně velmi cením, je skutečnost, že portál nemá jen informovat o tom, co se bude dít nebo co se přihodilo. Otec Tomáš spolu s vaší pastorační

radou vdechuje do internetových stránek ducha poznání, takže si odtud každý návštěvník – domácí i cizí, aktivní věřící nebo dosud hledající – bude moci odnést nějaké zajímavé poznatky.

Právě dnes – na Květnou neděli – spouštíme zkušební provoz stránek. Bude trvat ještě několik měsíců, než se jejich budování dokončí. Pak už bude zcela na vás, zda a jak dokážete svůj farní web spravovat, aktualizovat a využívat. Už teď se ale na tom můžete spolupodílet svými postřehy. Nebojte se diskutovat, připomínkovat nebo pochválit. Inspirací do práce nám mohou být i povzbudivá slova Svatého otce Benedikta XVI.: „Drazí přátelé, také na internetu jste povoláni stát se „animátory společenství“ a pozorně připravovat stezky, které vedou k Božímu slovu, a být vnímaví k těm, kteří jsou malomyslní a v srdci mají nevyhasínající touhu po absolutnu a pravdě. Tak se bude moci internet stát určitým druhem „nádvoří pohanů“, tedy prostorem pro ty, kteří Boha dosud neznají. Toto je naše poslání, nezadatelné poslání církve: úkolem každého věřícího, který pracuje v médiích, je »připravit cestu k novým setkáním, ustavičně zajišťovat kvalitu lidského kontaktu a pozornost k lidem a k jejich pravým duchovním potřebám, nabízet lidem, kteří žijí tuto digitální dobu, nezbytná rozpoznávací znamení Pána« (Poselství ke Světovému dni sdělovacích prostředků 2010).“ Aby se nám to dařilo, všem přeje

Miroslav Doubrava, Kroměříž

Náš internetový portál najdete na adrese: www.farnost-senice.cz.

Hospodin je můj pastýř

Známý text biblického žalmu udal jasný tón postní duchovní obnově naší farnosti, jejíž hlavní částí se na faře v sobotu 24. března účastnilo osmnáct bratří a sester (soudě mimo jiné podle počtu talířů u oběda). Dvě obětavé poutnice dorazily dokonce už v pátek večer z Morkovic. Jednu z nich jsme při rozloučení požádali, aby se pro naše čtenáře pokusila zachytit některé ze svých bezprostředních dojmů.

Redakce

Hospodin je také Můj pastýř! Už tak velmi, velmi jsem potřebovala být zase více s Ním,

nepospíchat za dětma a k práci. Postní doba je dar, možnost zpomalit. Vždyť my stále pospícháme. Zkusila jsem se tedy u vás zastavit, ztišit, otevřít a prosit. Páteční večer. Venku jaro a zapadající slunce, které už hřeje. V autě sauna. Na faře zima. Kostel je ledový, a přece On je tady! Křížová cesta. Pane, vykročili jsme za tebou. Odevzdáváme ti dnešní večer a zítřejší den, chceme jít kus cesty s tebou, bok po boku. Mše svatá. Jak dlouho jsem neslyšela klidný hlas otce Tomáše. Jak dlouho jsem neslyšela, přes všechn shon a hluk posledních dnů, to ticho, které, můj Bože, vléváš do našich srdcí. Pozvání do farního "kina" nás přijalo jen pár (8). Film "Ostrov" o ruských mniších, lásce k Bohu a touze po opuštění jako by opět říkal po-ma-lu. Moře a bárka, neúnavný topič, vlny, mráz, boty plné vody. Jiný svět. Rázem se fara nezdála studená. Hřála nás na sále více zapůjčená deka či vytvořené společenství? Zvláštní. Kolik práce nám jindy dá najít spřízněnou duši. Po skončení filmu jsme si dlouho povídali, sdíleli své postřehy a pocity. Otec Tomáš nám přitom vysvětloval symboly a spojitosti.

Do půlnoci nezbývá mnoho a hvězdy hoří stejně jako naše touha po Tobě, Pane. Nedbaje únavy a veselého zpěvu z blízkého hostince, vcházíme ve třech do ticha kostela. Krásně to ve vašem kostele zní. Jak snadné je zde zapomenout na svět. Schování ve Tvé náruči zpíváme a řádky v breviáři plynou tiše a lehce. Horké slzy otvírají brány a duše má chtěla by zastavit čas.

Sobotní ráno. Slunce jasně svítí oknem do lavic a my "trénujeme" ranní chvály. Moc nám to nejde. Je pro nás těžké zastavit se v půli věty a nechat prostor pro Ducha Svatého. Chvilí trvá, než se nám podaří stát se, jak otec radil, „vlnou v moři“. Musí být krásné, když tyto modlitby recitují lidé, kteří to umí a jejich slova se nesou Božím chrámem jako krásná hudba.

"Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám". Hned první myšlenka z přednášky otce Tomáše je pro mě šitá na míru - "nebudete mít nedostatek v srdci, Pán upokojí hluboký nepokoj srdce". To je bezva. Nádherné. Stačí mu to dovolit, otevřít se. Přednášky se střídají s chvílemi pro ztišení (no, to nám moc nešlo, ach ta neposedná ústa). Po výborném obědě (hovězí guláš) zněl farou krásný vícehlasý zpěv, kytara a tóny pronikající hluboko, hluboko do nitra. "Přijď, Duchu Svatý, k nám". Byl tam. Beze sporu. Byl tam. Celou dobu.

Čas vypršel. Jedeme domů. Čím je pro mě duchovní obnova? Spousta, spousta krásných myšlenek. Povzbuzení. Podaná ruka, či poponesený kříž. Děkuji.

Kateřina Polišenská, Morkovice

Události a pozvánky

Návštěvy nemocných

úterý 3. dubna, pátek 4. května a 1. června

Kdo z věřících je dlouhodobě neschopen přicházet do kostela a zároveň bez vážného důvodu nevyužívá možnosti nechat si přinést domů knězem svatě přijímání alespoň v blízkosti velkých svátků, ocitá se v nebezpečí, že pohrdne Boží milostí. Děkuji proto všem, kdo nemocným pomáhají rozptýlit falešné obavy a zbytečné ohledy. OT

Farní večer – Agapé 2012

Senice: středa 4. dubna od 17:30

Na přátelské setkání farníků se už ve středu (!) Svatého týdne těší akční tým vedený otcem Tomášem. Upozorňujeme, že modlitba nešpor v kostele začne přesně v 17:30. Přijďte tedy raději o něco dříve, abyste se mohli zorientovat v textech. Zakončení sváteční večeře na kulturním domě je plánováno asi ve 20:15.

Velikonoční triduum

od večera Zeleného čtvrtku

do neděle Zmrtvýchvstání Páně

Naše osobní Velikonoce budou tím plodnější, čím víc prožijeme tyto dny ve spojení s Ježíšem. Přehled hlavních obřadů tridua najdete v tabulce na zadní straně listu. Navíc je možné se připojit k adoraci v Getsemanech (Zelený čtvrtek ve 21 hodin), modlitbě ranních chval (Velký pátek a Bílá sobota v 8:30), k pobožnosti křížové cesty (Velký pátek ve 14:30), bdění u Božího hrobu (Bílá sobota od 10 do 17 hodin).

Novéna k Božímu milosrdenství

od pátku 6. dubna do neděle 15. dubna

modlitbě korunky, kterou odevzdáváme Pánu Ježíši podle jeho přání vždy určitou skupinu lidí. Zahájení novény se bude konat ve farním kostele na Velký pátek v 15 hodin.

Příprava biřmovanců

Senice: vždy 2. a 4. pátek v měsíci

nebo po něm následující neděle

Pravidelná setkání všech zájemců o pečet' daru Ducha Svatého začínají 13. dubna. Vyplněnou přihlášku je možné odevzdat nejpozději na této první schůzce, v ideálním případě však o pár dní dříve! Kdo si nejste ještě úplně jisti, zda je teď pro vás vhodná chvíle k takovému kroku, alespoň to zkuste. Za pokus přece nic nedáte.

Ministrantská schůzka

sobota 14. dubna, 12. května a 9. června v 8:30

Společenství manželů s dětmi

sobota 14. dubna, 12. května a 9. června v 16 hodin

Sbírka na opravu varhan

neděle 15. dubna, 20. května a 17. června

Někteří se mě ptá, jaký bude další postup ohledně varhan. Nacházíme se nyní ve fázi, kterou je možné nazvat „přípravná“. Kromě trpělivého shromažďování finančních prostředků to znamená především jednání o podmínkách budoucího restaurování s Národním památkovým ústavem. Závazné stanovisko, které očekávám koncem léta, nám umožní vypsát v září výběrové řízení na dodavatelskou dílnu. S vítěznou firmou se pravděpodobně pokusíme ještě před koncem roku nakoupit alespoň část potřebného materiálu, jehož cena stále vzrůstá. Mám kvalifikovaný odhad, že tímto způsobem bychom mohli letos proinvestovat až 300.000,- Kč (pokud bychom je ovšem měli). Na začátku příštího roku pak oslovíme s žádostí o dotaci všechny příslušné úřady. Výši darů určených na varhany můžete v kostele průběžně sledovat na nástěnce pod kůrem. Děkuji za váš zájem. OT

O darech Ducha Svatého (2-3)

pátek 27. dubna a 25. května v 18:45

Pokračování cyklu katechezí pro dospělé je vám otevřeno v rámci Roku biřmování.

Adorace mládeže

Senička: pátek 4. května a 1. června od 20:30

Při květnové adoraci bude do Světového setkání mládeže v Riu zbývat 434 dní. Zatím se od nás na tuto akci chystá trojice odvážlivců. Přidá se k nim ještě někdo? Vatikánský kardinál Rylko prohlásil při své nedávné návštěvě Brazílie na tiskové konferenci: „Vracíme se do Říma s velkou jistotou, že Světové dny mládeže 2013 v Riu budou neuvěřitelně důležitou událostí pro mladé lidi celého světa.“ Další zajímavosti lze číst na oficiálním webu setkání, který je k nahlédnutí v portugalštině, angličtině a španělštině. Posudte sami: www.rio2013.com.

Májové pobožnosti

Senice: středa, pátek po mši sv. a neděle v 18 hodin

Senička: úterý a neděle v 19 hodin, ve čtvrtek po mši sv.

Květen volá všechny děti P. Marie, malé i velké, aby se víc než jindy snažily dělat jí radost.

Mariánská sobota

5. května a 2. června od 7:30

Diecézní pouť ke hrobu sv. Jana Sarkandera

Olomouc - dóm: sobota 5. května

Při této příležitosti by bylo dobré aktivně nabídnout případná volná místa v autě těm farníkům, kteří se sami nemají jak dopravit.

Den matek

Senice: neděle 13. května

Pro všechny maminky a babičky, které rády uslyší slovo „děkujeme“ za svou službu v rodinách, připravujeme ve spolupráci se školou a kulturním výborem Obecního úřadu malou oslavu v kulturním domě.

Svatodušní nověna

od čtvrtka 17. května do neděle 27. května

Bliží se vrchol letošního Roku biřmování, kterým má být slavnost Seslání Ducha Svatého. Každý z nás, ať se na tuto událost co nejlépe duchovně připraví. Texty k modlitbě a rozjímání najdete po Velikonocích k vyzvednutí v kostele.

Vigilie slavnosti Letnic

Senice: sobota 26. května od 20 hodin

Přijměte pozvání do farního kostela na modlitební večer zaměřený na prosby o vylití Ducha Svatého do našich srdcí. Součástí programu bude krásný zpívání růženc, adorace, chvály, drobné pohoštění a též typické žehnání růží.

Zakončení mariánského měsíce

Hliníky: středa 30. května v 17:30

Senička: čtvrtek 31. května v 17:30

Čeká nás růženc, mše sv. a poslední májová pobožnost. V případě nepříznivého počasí se v Senici (Hliníky) přesuneme do kostela.

Noc kostelů 2012

Senice: pátek 1. června

Nabídka programu v rámci Noci kostelů je určena především nepravidelným návštěvníkům chrámových prostor a také těm, kdo tam normálně nechodí vůbec. Přesto by bylo dobré, aby je někdo známý z okruhu aktivních věřících osobně pozval, na něco zajímavého upozornil nebo i sám doprovodil. Užitečné informace přináší oficiální webová stránka www.nockostelu.cz.

Oslava svátku „Božího Těla“

Olomouc – sv. Mořic: čtvrtek 7. června

Senice: neděle 10. června

Průvod s eucharistickým Ježíšem přes náměstí se tentokrát u nás uskuteční v neděli. Kdo má čas ve čtvrtek, může se přidat k velké slavnosti s otcem arcibiskupem v Olomouci.

První svaté přijímání dětí

Slavnost se odkládá na příští rok z důvodu spojování tříd při školní výuce náboženství, což letos neumožňuje dostatečnou přípravu. Děkuji za pochopení. OT

Farní pouť mužů do Kroměříže

sobota 16. června

Na základě dobrých zkušeností s podobnou „pánskou jízdou“ v předchozích letech nabízím věřícím mužům ze Senice, Seničky či blízkého okolí společnou pouť ke sv. Mořici do Kroměříže. Tento statečný voják a mučedník křesťanského starověku nám může být i dnes velkou inspirací. Součástí jednodenního

programu by v případě zájmu mohla být také prohlídka arcibiskupského zámku a jeho vinných sklepů. Z tohoto důvodu není vhodná doprava osobními auty. Podpořte se tedy navzájem, aby bylo možné objednat alespoň malý autobus. Děkuji. OT

Primiční mše svatá

Cholina: neděle 1. července

S velkým předstihem avizujeme osobní pozvání, které jsme v těchto dnech dostali od jáhna Martina Sekaniny ze sousední farnosti. Dá-li Pán, bude již brzy vysvěcen na kněze a rád by svou první veřejnou mši slavil také spolu s námi. Zakroužkujte si tedy prozatím alespoň datum v kalendáři.

Úmysl společné modlitby farnosti

na měsíc duben:

za dar zdraví pro papeže Benedikta (slaví 85 let)

na měsíc květen:

aby oslava svátku Letnic přinesla církvi v našem kraji nové evangelizační nadšení

na měsíc červen:

za milost věrnosti svatému povolání pro letos vysvěcené kněze a jáhny

Přehled bohoslužeb o velikonočních svátcích

	Senice	Vilémov	Náměšř	Těšetice	Cholina
5. 4. Zelený čtvrtek	18:30	17:00	18:00	20:00	18:00
6. 4. Velký pátek	18:30	17:00	18:00	20:00	18:00
7. 4. Bílá sobota	21:00	18:30	20:30	22:00	22:00
8. 4. Zmrtvýchvstání Páně	8:00	9:30	10:00	9:00	10:00
9. 4. Velikonoční pondělí	8:00	9:30	10:00	18:30	10:00

příští uzávěrka: pátek 8. června

redakční rada P. Tomáš Klíč, Markéta Houdková, grafická úprava Martin Obšel,
kontakt familist@email.cz, +420 736 522 838 (P. Tomáš Klíč)
www.farnost-senice.cz